

GELOOF

Is het zetten van de eerste stap, zelfs wanneer je nog niet de hele trap ziet.

- Martin Luther King -

Children's Care Oekraïne

Nieuwsbrief mei 2019- Jaargang 7 nr. 2

Het is al weer even geleden dat ik jullie op de hoogte heb gebracht van mijn werk en leven hier in Oekraïne.

Inmiddels is het lente, de bomen hebben bloesems gehad en alles begint groen te worden. Iedereen gaat plantjes kopen en de tuinen worden ingezaaid. De drukke tijd van voedselvoorziening voor de winter is weer begonnen. Ik blijf bewondering hebben voor al het harde werken van de mensen hier. Tuinen worden omgespit, bewerkt, ingezaaid en onderhouden om aan het eind van de zomer zoveel mogelijk groente en fruit in

te kunnen maken voor de winter. Ook ik ben weer begonnen met het planten van tomaten, komkommers en paprika's. Daarnaast heb ik bloemkool, broccoli, boerenkool en witlof gezaaid, dit hoop ik over een tijdje te kunnen planten in mijn tuin. Ik vind het mooi om te zien hoe alles begint te groeien en dat er straks groente zal zijn. Gelukkig hoef ik dit werk niet allemaal zelf te doen, ik krijg hulp van een vrouwtje wat erg gedreven is en enorm hard werkt. Ze leert me wat ik moet doen en ze geniet van het werk in de tuin.

Een einde en het begin van iets nieuws

Zoals ik jullie al eerder heb verteld, komt er een einde aan het werken in het ziekenhuis van Beregowo. Dit betekent niet dat het ziekenhuiswerk zal stoppen maar voor de langetermijnwerkers stopt het werk wel. Ik ben hier lange tijd mee bezig geweest en ook nu laat het me niet los. Inmiddels ben ik zes jaar in Oekraïne aan het werk in het ziekenhuisproject en het doet me dan ook pijn en verdriet dat er een einde aan dit werk zal komen. Met hart en ziel heb ik me ingezet voor zoveel lieve baby's en kinderen die ik mocht verzorgen in het ziekenhuis. Ondanks de moeilijkheden en het verdriet wat dat soms met zich meebracht, heb ik er

enorm van genoten. Soms is er één kindje in het ziekenhuis maar er zijn ook tijden dat er helemaal geen kinderen meer op de afdeling liggen. Je zou zeggen dat dit een goed teken is, dat de situatie in het land aan het veranderen is en dat de zorg voor de kinderen verbeterd is. Maar niets is minder waar. Het wordt steeds leger in het ziekenhuis omdat er gewoonweg geen personeel is om al het werk te doen. Er is veel armoede in Oekraïne en zo ook onder de zusters die zich geen andere kans zien dan dit land te verlaten om ergens anders meer geld te kunnen verdienen. Dit betekent dat er geen plek

is voor de kinderen in het ziekenhuis. Kinderen moeten veel sneller doorstromen naar het kindertehuis of ze gaan naar huis, waar helaas in veel gevallen de zorg niet goed is.

Maar wat betekent dit nu voor mij? Het verwerkingsproces van het loslaten van het ziekenhuisproject is nog in volle gang, maar toch ben ik ook veel aan het nadenken over het werk hier in Oekraïne. Wat mag en wil ik doen maar bovenal wat zou God willen? Houdt het hier nu op voor mij en betekent dat dat ik naar Nederland terug moet, of is er toch meer?

Werken met Viki

Viki is een vrouw die zich al 17 jaar inzet voor het jeugdwerk in Beregowo. Zij organiseert wekelijks programma's voor kinderen in het zigeunerkamp van Janosi en in internaten in de omgeving van Beregowo. Ook probeert zij kinderen thuis op te zoeken om zo hun thuis-situatie beter te leren begrijpen en ook tot steun te kunnen zijn voor de ouders. Door tijdgebrek, omdat ze ook nog een baan naast het zendingswerk nodig heeft i.v.m de opbouw van haar pensioen, lukt het haar niet al dit werk in haar eentje te doen. Het is nog niet helemaal duidelijk hoe mijn dagen/weken er uit zullen zien maar met God durf ik de stap te zetten om me samen met Viki de komende tijd in te gaan zetten voor deze kinderen, om samen het werk voort te zetten waar zij al mee begonnen is. Gods liefde laten zien en Zijn Woord verkondigen op internaten, in het zigeunerkamp en bij de

mensen thuis. Gezinnen ondersteunen met goederen maar hen bovenal laten voelen dat ze geliefd zijn. We hebben nog veel meer plannen waar we mee aan de slag willen gaan om de zorg voor de kinderen en deze omgeving te gaan verbeteren.

In december en maart mocht ik dankzij jullie financiële hulp voedselpakketten uitdelen bij gezinnen die het zwaar hebben en zelf niet de mogelijkheid hebben om elke dag weer genoeg voedsel op tafel te zetten. Een kijkje achter de voordeuren van veel families die leven in slechte en soms schrijnende omstandigheden. Gezinnen die er alles aan doen om te proberen goed rond te komen maar toch een duwtje in de rug kunnen gebruiken. Ook dit is werk wat ik samen met Viki mag doen.

Naast het werk met Viki hoop ik nog geregeld het ziekenhuis te kunnen bezoeken om de band die ik heb opgebouwd met het personeel te onderhouden. Afgelopen week vertelde een zuster dat ze het niet leuk vindt dat ik niet meer elke week in het ziekenhuis ben. Ik voel voor haar als een vriendin waar ze even mee kan praten, waar ze haar moeilijkheden van thuis mee kan delen. Ook bij veel andere zusters is er ongeloof over dat we na zoveel jaar niet meer fulltime in het ziekenhuis aan het werk zullen zijn. De komende maand willen we ook nog graag het verven van de kamers in het ziekenhuis afmaken waar we de laatste maanden mee bezig zijn geweest.

Internaat

Al meerdere keren ging ik samen met Viki één keer per week naar het internaat in Keresztúr. In dit internaat leven kinderen met vaak een slechte thuissituatie. De meeste van deze kinderen hebben een mentale en soms ook een lichte lichamelijke beperking. De kinderen zijn erg aanhankelijk en je merkt dat ze veel liefde nodig hebben. Samen lezen we uit de bijbel, we zingen, doen iets creatiefs en zorgen dat er iets lekers is. De laatste keren zijn we bezig geweest met strijkkralen en met het maken van tulpen. Met het maken van de tulpen wilden we laten zien dat als je in God gaat geloven je gaat groeien en dat je zal uitbloeien tot iets moois. De bol van een tulp is helemaal nog niet zo mooi maar door water en goede aandacht komt er een mooie bloem uit. En zo is het ook met ons, door liefde van God en door Zijn Woord groeien wij uit tot mooie mensen.

Door verschillende feestdagen en mijn verlof in Nederland ben ik nog niet bij het internaat in Beregowo geweest maar daar hopen we binnenkort naar toe te gaan.

Bidden & danken

Bidden:

- Het loslaten van het ziekenhuisproject.
- Het opstarten van iets nieuws al is het nog allemaal een beetje onduidelijk.
- Voor Viki, dat ze de mogelijkheid krijgt om fulltime in de zending te werken en toch pensioen op kan bouwen.
- Voor de mensen in slechte situaties, dat ze de zorg mogen krijgen die zo hard nodig is.
- Financiën voor mijzelf en het project.

Danken

- Dat ik Viki mag helpen bij haar werk.
- Dat ik bezoek mocht hebben en in Nederland geweest ben.
- Dat we 65 voedselpakketten mochten rondbrengen de laatste maanden.

Voedselpakketten

Zoals ik hier boven al beschreef ben ik in maart bezig geweest met het rondbrengen van voedselpakketten, iets wat me ook deze keer weer flink heeft geraakt. De uitzichtloze situaties waar mensen in leven doen me veel. Vaak is er geen sprankje gezelligheid te bekennen in de huizen. Dingen die voor mij zo doodnormaal zijn, het hebben van een badkamer, wc en keuken in mijn huis, zijn voor hen helemaal niet zo vanzelfsprekend.

Vaak zijn de huizen oud en is er eigenlijk renovatie nodig, maar hier zijn geen middelen voor. Vaak zijn er alcoholproblemen en mensen zijn ziek, maar de juiste zorg kunnen ze niet krijgen. Zo kwam ik deze keer bij mijn oudbuurvrouw thuis. Ik ken haar als een hardwerkende vrouw van in de 80, maar die hoge leeftijd weerhoudt haar nergens van. Zelfs haar gezondheid weerhoudt haar er niet van om hard te werken. Ze heeft veel last van hoge bloeddruk en als ik haar zeg dat ze moet uitrusten, zegt ze dat ze dat wel gaat doen als ze onder de grond ligt. Ze moet werken voor haar gezin/familie en dat is het belangrijkste. Ik ken haar nu een aantal jaren en wist wel dat ze het niet breed had, maar deze keer kwam ik bij haar binnen. Een klein vervallen huisje met een keukentje en een woon/slaapkamer. Met in totaal zeven (!) familieleden wonen ze in deze kleine ruimte. Haar zoon drinkt veel en gebruikt al haar geld vaak

voor zijn eigen doeleinden. Zo kwam ik ook bij mijn buurvrouw in de straat waar ik nu woon. Binnen is het een kale, donkere en koude betonnen bedoening. Ze probeert er zeker iets van de maken met wat aankleding maar veel is er gewoon niet. Ze is 67 en zorgt voor haar bedlegerige zus van 68 die door een hersenbloeding eigenlijk nauwelijks meer iets weet en kan. In huis ruikt het naar urine en ontlasting doordat de posteel voor haar zus (een uit elkaar gesloopte stoel met een wc bril erop en een emmer eronder) gewoon in de kamer staat. Dagelijks werkt ze op de markt waar ze zo'n 200 griven per dag verdient, wat neerkomt op €6,50. Ik zie nauwelijks licht in het huis branden en ze probeert met hout haar huis te verwarmen in de winter. Dit alles om maar zo weinig mogelijk kosten te hebben. Naast haar werk zorgt ze voor haar zus die totaal hulpbehoevend is en werkt ze in de tuin om groente te verbouwen.

Dit zijn maar twee verhalen, maar er zijn nog zoveel meer; verhalen waar zelfs kinderen in zulke omstandigheden wonen, waar ze niet genoeg te eten en geen goede zorg krijgen. Ik hoop in de toekomst nog meer geld in te zamelen zodat ik voedselpakketten kan blijven uitdelen aan mensen die het echt goed kunnen gebruiken. Voor hen is het een cadeautje dat ze even zelf niets hoeven te kopen.

Vuilnisbak

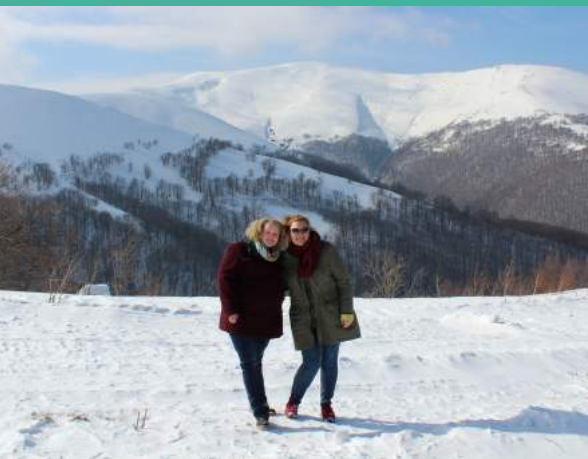
Elke zaterdag wordt mijn vuilnisbak geleegd, dat is natuurlijk niets bijzonders. Wat wel bijzonder is, is dat er elke week om 7 uur 's morgens een zigeunervrouwje voor mijn poort staat te wachten op mijn vuilnisbak. Het is raar dat iemand mijn hele vuilnisbak van onder tot boven doorzoekt of daar wat bruikbaar in zit voor haar. En het is toch eigenlijk erg dat mensen zo moeten leven dat dit hun bron van inkomsten en van eten is. Elke week probeer ik haar dan ook wat te geven wat echt bruikbaar en eetbaar is, maar alsnog wordt alles doorzocht voor dat ene beetje eten wat eventueel nog bruikbaar zou zijn.

UKRAINE 90202
Zakarpatska Oblast
Berehove/Beregszász
B. Chmelnytskoho 10/3
Jorien de Ruiter

Bezoek en Nederland

Begin maart mocht ik genieten van bezoek uit Nederland. Samen dingen bekijken en genieten van wat tijd voor onszelf, dit was superfijn. In april was ik voor drie weken in Nederland waar ik genoten heb van familie en vrienden.

Financiën

Voor het werk hier in Oekraïne leef ik al zes jaar van giften en daar ben ik enorm dankbaar voor. Dankzij deze middelen kan ik hier mijn werk blijven doen. Ook voor het komende jaar hoop ik op jullie te mogen rekenen voor mijn onderhoud. Ook hebben we financiële middelen nodig om ons werk in de internaten en gezinnen te kunnen doen. Van dit geld kopen we materialen om mee te knutselen, maandverband voor de jonge meiden in de internaten, ondersteunen we gezinnen die iets extra's nodig hebben zoals medicijnen en hopen we nog meer voedselpakketten te kunnen uitdelen.

Wil je meehelpen?

Wil je mij financieel ondersteunen of bijdragen aan één van de projecten waar ik op dit moment mee bezig ben?

Dit kan door een gift over te maken naar :
IBAN — NL64 RABO 0148 8373 52
t.n.v. CG De Wingerd
o.v.v. Children's Care Oekraïne en bijv. 'voedselpakketten' of 'internaatwerk'.